

**A Kúria
mint másodfokú bíróság**

végzése

Az ügy száma: Fpkf.III.30.199/2025/2. szám

A tanács tagjai: Dr. Farkas Attila a tanács elnöke

Dr. Bajnok István előadó bíró

Dr. Gáspár Mónika bíró

Salamonné dr. Piltz Judit bíró

Dr. Zumbók Péter bíró

A hitelező: hitelező1

A hitelező képviselője: Dr. Szóka Zsuzsanna Ügyvédi Iroda cím1

Az adós: adós1

Az adós képviselője: Dr. Tésenyi Renáta Ügyvédi Iroda cím2

A per tárgya: felszámolás

A fellebbezést benyújtó fél: adós

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma: Debreceni Ítéltábla
Fpkf.IV.30.172/2025/2.

Rendelkező rész

A Kúria az ítéletábra végzését helybenhagyja.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] Az elsőfokon eljáró Egri Törvényszék a 8.Fpk.72/2025/6. számú végzésével a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 27. § (1) és (2) bekezdés a) pontja alapján megállapította az adós fizetéseképtelenségét és elrendelte a felszámolását. Az adós a végzést 2025. április 14-én átvette, majd azzal szemben 2025. május 19-én fellebbezést, egyben a fellebbezési határidő elmulasztása miatt igazolási kérelmet terjesztett elő.

[2] Igazolási kérelmében előadta, hogy az adós ügyvezetője az elmúlt hónapokban számtalan alkalommal beteg volt, továbbá magánéleti nehézségekkel küszködött. Állítása szerint az adós munkavállalói letöltötték a fellebbezett határozatot, azonban azt nem továbbították az ügyvezető részére; a betegsége és családi konfliktusai miatt kímélni akarták. Hivatkozása szerint az ügyvezető 2025. május 13-án értesült a felszámolást elrendelő végzetről, majd ezt követően haladéktalanul intézkedett jogi képviselő megbízásáról. Az előadottak alátámasztására az adós orvosi igazolásokat csatolt.

A fellebbezéssel támadott határozat

[3] Az ítéletábra végzésével a felperes igazolási kérelmét elutasította. Határozatának indokolásában rögzítette, hogy az adós a fellebbezési határidő elmulasztását egyrészt az ügyvezetőjének betegségére hivatkozással kívánta kimenteni, azonban érvelése nem volt alapos; az általa csatolt orvosi igazolások szerint ugyanis az ügyvezető 2025. március 8-tól 2025. március 17-ig, majd 2025. március 25-től április 8-ig volt keresőképtelen, így a betegsége nem érintette az elmulasztott fellebbezési határidőt, hiszen az 2025. április 14-től április 29-ig tartott. Erre tekintettel az adós nem igazolta a vétlenségének valószínűsítése érdekében előadott azon tényt, hogy az ügyvezetője a fellebbezési határidő alatt volt beteg, mint ahogy a családi konfliktusait, illetve azt sem, hogy az adós munkavállalói eltitkolták az ügyvezető elől az elsőfokú végzést. Erre figyelemmel az adós a mulasztását nem menthette ki. Megállapította az ítéletábra azt is, hogy az idézett állítások igazolása esetén sem lett volna

alapos az igazolási kérelem; az eljárási határidő munkaszervezési hiányosságokra visszavezethető elmulasztása ugyanis a fél magatartásából fakad, ezért az ezzel összefüggő körülmények az önhiba hiányát alapozzák meg. Az előadott munkaszervezési probléma miatt az adós akkor sem mentesülhetett a mulasztás jogkövetkezményei alól, ha megfelelően igazolta volna.

A fellebbezés és a hitelező észrevétele

[4] Az ítéletábra végzése ellen az adós fellebbezést terjesztett elő, amelyben a végzés hatályon kívül helyezését, az igazolási kérelmének helyt adó döntés meghozatalát és az elsőfokú bíróságnak az eljárás folytatására történő utasítását kérte. A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 153. § (3) bekezdésére hivatkozással állította, hogy az igazolási kérelem méltányos elbírálása lett volna indokolt; az eljárási határidő elmulasztása nem róható fel sem az ügyvezetőnek, sem a gazdálkodó szervezetnek. Álláspontja szerint az ügyvezető tartós, dokumentált betegsége, valamint a cég belső működési zavara nem minősülhet szokásos munkaszervezési hiányosságnak, a joggyakorlatban ugyanis munkaszervezési hiányosságnak azon elhárítható, rendszerszintű hibák tekinthetők, amelyek az iratkezelés, a határidő-nyilvántartás vagy a vezetői döntéshozatal rendszeres mulasztásán alapulnak. Állítása szerint az ügyvezető hosszabb ideje tartó betegsége és családi konfliktusai miatt fokozott érzelmi és pszichés megterhelésnek volt kitéve, a munkavállalók pedig jóhiszeműen próbáltak kíméletet gyakorolni irányában; ez a magatartás azonban nem egy rosszul működő szervezeti rendszer következménye, hanem egy rendkívül ritka és különleges emberi reakciósorozat, amelynek mozgatórugói kívül esnek a gazdálkodó szervezet szokásos irányítási felelősségi körén. Kifejtette, hogy az igazolási kérelem méltányos elbírálása során a bíróságnak a mulasztást kiváltó egyedi, emberi, szervezeti vagy akár élethelyzeti körülményeket is figyelembe kell vennie. Állította, hogy a határidő elmulasztása nem az adós vétkessége miatt, hanem olyan körülmény miatt következett be, amelyet kellő gondosság mellett sem tudott volna elkerülni. Álláspontja szerint az ítéletábra végzése nem felel meg a méltányos mérlegelési kötelezettségnek; az önhiba tilalmának elvét szigorúan értelmezve bírálta el a kérelmet, anélkül, hogy kellő súllyal vizsgálta volna a valóságos, dokumentált, emberi és egészségi okokra visszavezethető körülményeket. Nem vette figyelembe az ügyvezető betegségét, a munkavállalók együttérző, de objektíve hátrányos döntését, illetve azt a tényt, hogy az adós a tudomásszerzést követően azonnal intézkedett. Véleménye szerint a méltányosság gyakorlati alkalmazása során a bíróságnak a mulasztáshoz vezető szubjektív körülményeket is alaposan és empátiával kell mérlegelnie, ami nem jogellenes kivételezést, hanem a jogszabályok által előírt, kötelező jogértelmezés betartását jelenti. Hivatkozott a csatolt dokumentumokra, amelyek szerinte kétséget kizáróan igazolják, hogy az adós ügyvezetője 2025. márciusától április első feléig több alkalommal keresőképtelen állapotban volt, és ezzel összefüggésben a fizikai jelenléte, döntéshozatali képessége és a napi operatív ügyekben való részvétele korlátozott volt; az ügyvezető a szokásos üzletvezetési kötelezettségeit objektív okból nem tudta ellátni. Érvelésének alátámasztására hivatkozott a Kúria Pfkf.I.25.200/2016/2. számú határozatára.

[5] A hitelező a fellebbezésre tett észrevételében a végzés helybehagyását kérte, annak helyes indokaira tekintettel.

A Kúria döntése és annak jogi indokai

[6] A Kúria a fellebbezést a Cstv. 6. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 365. § (2) bekezdés c) pontja alapján bírálta el, és azt nem találta alaposnak.

[7] A Cstv. §. (3) bekezdése folytán a felszámolási ügyekben is megfelelően alkalmazandó Pp. 150. § (1) bekezdése értelmében, ha a fél vagy képviselője valamely határnapon önhibáján kívül nem jelent meg, vagy valamely határidőt önhibáján kívül mulasztott el, a mulasztás következményei – a (2) bekezdésben foglaltak kivételével – igazolással orvosolhatók. A Pp. 151. § (2) bekezdése szerint az igazolási kérelemben elő kell adni a mulasztás okát és azokat a körülményeket, amelyek a mulasztás vétlenségét valószínűvé teszik. Azt, hogy a kérelem előfeltételei fennállnak-e, a Pp. 151. § (3) bekezdésének utolsó mondata alapján méltányosan kell elbírálni.

[8] Az igazolási kérelemben előadott okokat és körülményeket nem kell bizonyítani, hanem elegendő valószínűsíteni, ami a bizonyosság alacsonyabb fokát jelenti. Az igazolási kérelem lényege ugyanakkor az igazolás, ami a bizonyításnak egy egyszerű, gyors, mérlegelést nem igénylő módja. A vétlenséget valószínűsítő körülmények előadását követően tehát azokat igazolni is kell, mert ezt követően kerül a bíróság abba a helyzetbe, hogy az érintett körülményeket objektíven értékelje (BH 2018. 51., Pkf.VI.24.637/2021/2., Pkf.III.24.706/2024/2.). Ha a fél a hivatkozásának alátámasztására semmilyen bizonyítékot nem csatol, a pusztá előadása még méltányos elbírálás mellett sem teszi az igazolási kérelmét megalapozottá.

[9] Az ítéletábra a Pp. 151. § (2) bekezdésének helyes alkalmazásával mutatott rá arra, hogy az igazolási kérelem megalapozásához a mulasztás vétlenségének valószínűsítésére lett volna szükség. A mulasztás kimentésének előfeltétele, hogy a fél valószínűsítse: a határidő elmulasztása önhibáján kívül történt, a mulasztásban vétlenséget. Ehhez képest az adós nem igazolta, hogy a fellebbezésre nyitva álló határidőben az ügyvezetőt az egészségi állapota akadályozta volna az e tisztségéből eredő feladatainak ellátásában; az ítéletábra helytállóan állapította meg, hogy a betegsége nem érintette az elmulasztott fellebbezési határidőt, így az adós nem igazolta a vétlenségének valószínűsítése érdekében előadott körülményeket, mint ahogyan azt sem igazolta, hogy az ügyvezetőnek magánéleti nehézségei voltak, illetőleg a munkavállalói eltérítések előle a felszámolást elrendelő végzést. A körülmények leírása, állítása nem elegendő a mulasztás kimentéséhez, azokat a kifejtettek értelmében igazolni is kell.

[10] Helytállóan állapította meg az ítéletábra azt is, hogy az igazolási kérelem akkor sem lett volna alapos, amennyiben az adós igazolta volna az állításait, a munkaszervezési hiányosságokra visszavezethető mulasztás ugyanis az önhiba hiányát nem alapozza meg. A gazdálkodó szervezet működése körében alapvető elvárás, hogy a részére érkezett levelek, hivatalos iratok a vezető tisztségviselő, vagy az érintett kérdésben döntési jogosultsággal rendelkező munkavállaló részére kézbesítésre kerüljenek, erre megfelelő protokollt alakítsanak ki, amennyiben a munkavállaló a hivatalos iratokat nem továbbítja a döntést hozó részére, az mindenképpen munkaszervezési hibára vezethető vissza, ami a határidő elmulasztásának vétlenségét nem alapozza meg. A Kúria rámutat, amennyiben az ügyvezető döntéshozatali képessége és a napi operatív ügyekben való részvétele az általa kifejtettek

miatt korlátozott volt, a tőle elvárható magatartás az lett volna, hogy minderre tekintettel a folyamatos ügymenet érdekében a megfelelő helyettesítéséről gondoskodjon.

[11] A Kúria a kifejtettekre tekintettel a Pp. 389. §-a értelmében alkalmazott Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az ítéletábla végzését helybenhagyta.

[12] A hitelező a másodfokú eljárási költségét nem számította fel, ezért arról a Kúriának nem kellett rendelkeznie.

Budapest, 2025. szeptember 23.

Dr. Farkas Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Bajnok István s.k. előadó bíró, Dr. Gáspár Mónika s.k. bíró, Salamonné dr. Piltz Judit s.k. bíró, Dr. Zumbók Péter s.k. bíró